

l'entrevista

TONI IBARS

Cantant i lletrista de Shad Demn

“El dia que posem límits a la música tindrem un problema”

ALBERT GONZÁLEZ FARRAN

Diu que als 11 anys ja componia cançons. Però va ser l'any passat, uns mesos després de rodejar-se d'un grup de músics de qualitat, quan va guanyar el premi a la millor banda emergent de La Casa de la Música de Lleida. Ara està ultimant l'enregistrament d'un disc, que es publicarà a finals d'any, i està enfilant una agenda de concerts que el portarà a actuar a Alcarràs (el 24 d'agost) i al Cafè del Teatre de l'Escorxador de Lleida (9 de setembre). Amb la fusió de hip-hop, rock i techno, el cantant i lletrista d'Alpicat Toni Ibars es reivindica com el portaveu dels inadaptats i marginats socials.

Per què aquest interès pels col·lectius desplaçats?

Perquè és ara quan m'adono que jo n'he estat un. De petit, a l'escola, tenia inquietuds diferents de la resta dels meus companys. Anava en direcció contrària a la majoria, amb el cap a llocs diferents, i això em va tocar molt.

¿I ara cantes en la seva defensa?

No. Cadascú s'ha de defensar per ell mateix. Jo només vull donar-los suport, dir-los que, malgrat el que diguin a la seva vora, no tinguin por de perdre res, que tirin endavant, que siguin feliços amb ells mateixos. D'aquí el títol del meu primer disc, *Misfit*, que vol dir *inadaptat* en anglès.

D'aquest context també ve l'expressió Shad Demn que dona nom al grup.

Sí. El nom ve de la transformació de l'expressió anglesa *shut them* [fes-los callar], per tal de reivindicar la necessitat de fer silenci per permetre'm explicar la meua història. Ara vull parlar jo i trencar amb les normes.

A Dame un respiro cantes “Quiero cambiar las reglas de juego / olvidar el miedo que le tengo a ser yo”. ¿No trobes totalment impossible viure fora de la nostra societat?

Cert. Ho reconec. Jo, per exemple, em trobo cada cop més dins del sistema per tal de poder fer alguna cosa en el món de la música. Si vull expandir el meu missatge, necessito estar-hi. No vull ser un màrtir, la veritat. Però alhora vull viure dins del sistema a la meua manera i que no em jutgin.

Shad Demn va ser reconeguda el desembre passat com la millor banda emergent, tot això amb menys d'un any d'existència. Quina arrencada més ràpida!

Bé. Shad Demn ja fa molt que existeix. Shad Demn era jo sol, el meu projecte personal. Des dels 11 anys que componc cançons, i ja en tinc 26, però fa poc em vaig adonar que necessitava una banda per seguir endavant. Vinc de fer rap i, en

“Canto per als marginats, els desplaçats i inadaptats, perquè visquin a la seva manera, sense por del que en puguin opinar els altres”

endinsar-me en el rock necessitava companys per fer directes. Sense ells no puc continuar.

Hip-hop, rock, punk i, fins i tot, música electrònica. Sembla que les fusions estan de moda.

Ens hem reunit músics que venim de branques totalment diferents i hem acabat fent un híbrid. Avui en dia la música cada cop té menys etiquetes. S'està fusionant gairebé tot. I ho trobo genial, perquè dona peu al descobriment. El dia que

la música tingui un límit, acabarem tenint un problema.

Però sí que es cert que us centreu en un escenari urbà, tot i ser una banda del Segrià. Per què tanta ciutat?

A mi m'agraden molt les ciutats perquè estan plenes d'energia, de detalls que em criden l'atenció i als quals puc afegir-hi el nus i el desenllaç que vulgui.

“No estamos hechos para este mundo / que nos asfixia segundo a segundo / y es

innegable que me fiipe ese caos”. La lletra de Ciudad motor em provoca certa inquietud...

És un caos urbà, però també és un caos mental. Parlo d'una sensació d'estrès, en una ciutat on faig tard perquè està plena de semàfors en vermell. La veritat és que es tracta d'una *Ciudad motor* que tinc al cap, més aviat.

¿Parles de la ciutat de Lleida?

No. No només de Lleida. Soc molt urbana i m'agrada viatjar per altres ciutats i observar-les.

Ciutats que t'han donat lletres.

Soc tímid i em costa obrir els meus sentiments si no ho faig amb la música.

Això em recorda el que també li passava a Pau Donés.

El rap em permet explicar històries, moments, sensacions.

¿Fas alguna altra cosa, a més de compondre música?

Treballo d'empleat en una botiga de roba a Lleida.

¿És una utopia viure de la música?

Precisament em fas aquesta pregunta en un moment en què m'estic plantejant deixar-ho tot per dedicar-me exclusivament a escriure i cantar. Jo crec que sí que hi ha possibilitats de professionalitzar-se en aquest sector, sempre que hi dediquis molt de temps i treball.

I si al final no funciona?

Doncs no em cauran els anells per tornar a buscar una altra feina. Jo soc dels que pensen que qui no treballa és perquè no vol.

¿No seria més fàcil cantar en un gènere més comercial per triomfar en la música?

No tan sols això. Malauradament, moltes empreses discogràfiques ja no tenen només en compte la qualitat dels músics, sinó la seva repercussió a les xarxes socials i el que això els pot generar. Que siguin *influencers*.

¿I això és un problema?

Malauradament conec molts artistes que fan una música de gran qualitat però que no acaben de ser coneguts o reconeguts perquè no tenen prou seguidors a Instagram o TikTok. La veritat és que és molt fàcil ser un *influencer*. Jo no vull caure en aquest joc. Prefereixo dedicar el meu temps treballant en la música que jo vull i enfangar-m'hi de ple. Em costa molt generar continguts a les xarxes, la veritat.

El mercat de Lleida es prou ampli?

Pel que fa a l'àmbit de la producció, a nosaltres ens agrada gravar aquí. Fa temps que ho fem.